

[Korsgaard.]

haft Henvendelser fra 65-aarige, som takker ham, fordi man har denne Lovbestemmelse. Jeg synes nu, at Generaldirektøren, hvis han ellers har sagt det, skulde lade være med at drive Spøgen videre, end der kan være Grund til. De 65-aarige har jo altid kunnet faa deres Afsked, naar de vilde, saa at de smaa Fordele, de paagældende har opnaaet ved den noksom omtalte 65 Aars Ordning, skulde give dem Anledning til at takke, fordi de bliver smidt ud, naar de er 65 Aar — nej, skal vi nu ikke holde os ved Jorden! Det er en Uretfærdighed, og det rammer i ikke faa Tilfælde de paagældende ret haardt, og jeg maa altsaa gentage, at jeg paa det mest indtrængende maa anbefale, at man hurtigst muligt kommer bort fra den Ordning.

Men denne Sag alene vilde ikke have givet mig Anledning til ved denne Lejlighed at tage Ordet. Naar jeg gør det, saa er Baggrunden den, at vi efterhaanden har faaet en Række Lovforslag, der ender med, at saa og saa mange Millioner tages ved en ekstraordinær Forhøjelse af den direkte Skat, naturligvis ud fra den Betragtning, at det almindelige Driftsbudget ikke kan bære de paagældende Udgifter. Det maa da i en saadan Situation, nu da vi staar over for, at vi inden saa forfærdelig længe skal være færdige med Samlingen, være naturligt at spørge, om Driftsbudgetet da ikke kan tage nogen som helst ekstra Belastning. Jeg siger, vi staar over for snart at skulle være færdige med Samlingen. Det er jo sagt fra mange Sider, og jeg synes ogsaa, at alt bærer Præg deraf, at alt bærer Præg af, at Regeringen i Virkeligheden slet ikke gør noget alvorligt for at faa gennemført en Række af dens Lovforslag, men at den med Henblik paa det tilstundende Landstingsvalg kører op med en Række Forslag, saa at den kan henvise til, at dette og hint ikke er blevet vedtaget — de vilde have gjort det saa godt, naar bare de kunde have faaet Lov til det — idet den almindelige Vælger naturligvis ikke vil have Øje for, at den Tid, der er levnet til en ordentlig Gennemgang af de paagældende Lovforslag, under alle Omstændigheder hvis vi skal være færdige til Paaske, langt fra er tilstrækkelig.

Men, som sagt, med Hensyn til en hel Del af Lovforslagene vil det nok vise sig, at Regeringen vil hævde, de kun kan gennemføres, hvis man samtidig faar Ret til at udskrive saa og saa mange flere Millioner, og det er her, jeg sætter min Opfattelse af Problemet ind mod Finansministerens Bedømmelse af det, saaledes at

jeg altsaa vil paastaa, at det Driftsbudget, som Finansministeren har fremlagt i Finansloven, som den er gældende, i Forbindelse med Tillægsbevillingsloven, som den vil blive, hvis Forslaget bliver gennemført uændret, ikke er en nøgtern Behandling af det finansielle Problem. Jeg kunde tænke mig, at Finansministeren vilde sige, at jeg er selvklog, det har han jo sagt ved en tidligere Lejlighed, og at det ikke har meget at sige, hvad jeg mener. Det kan være rigtigt; men det har i og for sig heller ikke meget at sige, hvad Finansministeren mener. Det afgørende bliver: Hvad vil Statsregnskabet Tal sige, og de kommer som bekendt i Løbet af et halvt Aars Tid, men ganske vist kommer de først efter, at Valgmandsvalget og efter at Landstingsvalget har fundet Sted.

Jeg vil altsaa hævde, at den Opstilling, Finansministeren har foretaget, ikke er objektiv, men er tilrettelagt med Henblik paa at faa Baggrund for at udskrive flere Skatter end ellers nødvendigt. Jeg vil i denne Forbindelse gerne pege paa Statsregnskabet for 1934—35. Hvis vi for omkring et Aar siden betragtede Resultatet, saaledes som det vilde blive paa Grundlag af den vedtagne Tillægsbevillingslov og den vedtagne Finanslov, saa vilde man se, at Overskuddet vilde blive smaa 3 Mill. Kr. Hvad blev nu Resultatet for 1934—35? I Stedet for 3 Mill. Kr.s Overskud blev det 18 Mill. Kr.s Overskud — jeg understreger, i Stedet for 3 Mill. Kr.s Overskud blev det 18 Mill. Kr.! Er det nu noget at berømme en Finansminister for, at han fremlægger Forslag, der viser sig at have saa overmaade ringe Forbindelse med Tingene, saaledes som de virkelig bliver den Dag, da Regnskabet foreligger. Jeg ved godt, der altid kan være en og anden, der vil sige, at hvis en Mand har fremstillet Tingene mørkere, end de er, saa er denne Mand en stor og klog Finansmand, saa har han i Virkeligheden herigennem skabt sig en Reserve, som det under alle Omstændigheder kan være ønskeligt at have. Jeg for mit Vedkommende vil hævde, at som Finanskløgskab betragtet er det akkurat lige saa lidt beundringsværdigt at opgive en Stilling alt for daarlig i Forhold til det, den faktisk vil blive, som det er at opgive den alt for gunstigt i Forhold til det, den bliver. Den rigtige Mand paa den rigtige Plads viser sig først og fremmest derved, at han paa et Tidspunkt, der ligger saa nær ved Regnskabernes Afslutning som det nuværende, kan sige, at for det Finansaar, hvori vi er, og hvoraf der altsaa mangler 1 Maaned,